

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Chłopecka</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Piotr Brodowski

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **B. K.**

przeciwko (...) **przy ul. (...) z siedzibą w W.**

o uchylenie uchwały, stwierdzenie nieistnienia uchwały oraz ochronę dóbr osobistych

orzeka:

I. Uchyla uchwałę nr (...) (...) przy ul. (...) z siedzibą w W. z dnia 29 stycznia 2015 roku;

II. Oddala powództwo o stwierdzenie nieistnienia uchwały nr (...) (...) przy ul. (...) z siedzibą w W. z dnia 29 stycznia 2015 roku;

III. Zobowiązuje pozwaną (...) przy ul. (...) z siedzibą w W. do złożenia w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku, pisemnego, czytelnego oświadczenia skierowanego do wszystkich członków (...) mieszczącej się w W. przy ul. (...), poprzez jego wywieszenie przez okres 30 dni na tablicy informacyjnej w klatce schodowej oraz w windzie należących do (...), o następującej treści: „Działając w imieniu (...) przy ul. (...) w W. oświadczamy, że nieprawdziwe były rozpowszechniane przez nas w treści uchwały nr (...) (...) przy ul. (...) w W. z dnia 29 stycznia 2016 roku w sprawie odwołania Pani B. K. ze składu Zarządu Wspólnoty oraz podczas indywidualnego zbierania głosów pod wskazaną uchwałą informacje, jakoby Pani B. K., będąca członkiem zarządu i właścicielem lokalu w tej Wspólnocie:

a) była odpowiedzialna za niezrealizowanie uchwały (...) o remoncie balkonów oraz za zerwanie umowy z wykonawcą remontu i spowodowała tym samym konieczność zapłaty kary umownej;

b) bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu Wspólnoty podejmowała niesłuszne dla Wspólnoty decyzje;

c) bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu Wspólnoty wyniosła dokumenty z biura administracji Wspólnoty.

Za podanie nieprawdziwych, naruszających dobre imię Pani B. K. informacji Zarząd Wspólnoty przeprasza Panią B. K. oraz zapewnia, że dalsze naruszenie dóbr osobistych Pani B. K. nie będzie miało miejsca."

IV. zobowiązuje pozwaną (...) przy ul. (...) z siedzibą w W. do złożenia w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku na ręce powódki B. K. pisemnego, czytelnego oświadczenia o treści jak pkt III wyroku;

V. ustala, że pozwana (...) przy ul. (...) z siedzibą w W. w całości ponosi koszty postępowania, pozostawiając szczegółowe ich rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt: IC 556/15

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko pozwanej (...) przy ul. (...), sprecyzowanym w dniu 11 marca 2016 roku powódka B. K. wniosła :

a) na podstawie art. 25 ust. 1 o własności lokali o uchylenie w całości uchwały nr (...) (...) przy ul. (...) w W. z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie odwołania Pani B. K. ze składu Zarządu Wspólnoty, jako naruszającej przepisy ustawy o własności lokali;

b) na podstawie art. 24 k.c. o zobowiązanie pozwanej do złożenia w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku czytelnego oświadczenia skierowanego do wszystkich członków (...) mieszczącej się w W. przy ul. (...) poprzez jego wywieszenie przez okres 30 dni na tablicy informacyjnej w klatce schodowej oraz w windzie należących do (...), o następującej treści: „Działając w imieniu (...) przy ul. (...) w W. oświadczamy, że nieprawdziwe były rozpowszechniane przez nas w treści uchwały nr (...) (...) przy ul. (...) w W. z dnia 29 stycznia 2016 roku w sprawie odwołania Pani B. K. ze składu Zarządu Wspólnoty oraz podczas indywidualnego zbierania głosów pod wskazaną uchwałą informacje, jakoby Pani B. K., będąca członkiem zarządu i właścicielem lokalu w tej Wspólnocie:

a) była odpowiedzialna za niezrealizowanie uchwały (...) o remoncie balkonów oraz za zerwanie umowy z wykonawcą remontu i spowodowała tym samym konieczność zapłaty kary umownej;

b) bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu Wspólnoty podejmowała niesłuszne dla Wspólnoty decyzje;

c) bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu Wspólnoty wyniosła dokumenty z biura administracji Wspólnoty.

Za podanie nieprawdziwych, naruszających dobre imię Pani B. K. informacji Zarząd Wspólnoty przeprasza Panią B. K. oraz zapewnia, że dalsze naruszenie dóbr osobistych Pani B. K. nie będzie miało miejsca."

c) na podstawie art. 24 k.c. zobowiązanie pozwanej (...) przy ul. (...) z siedzibą w W. do złożenia w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku na ręce powódki B. K. pisemnego, czytelnego oświadczenia o treści jak w pkt b.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, iż zaskarżona przez nią uchwała jest niezgodna z przepisami ustawy o własności lokali. Dodała, iż każda z trzech przyczyn wskazanych w treści uchwały jako podstawa do odwołania jej z Zarządu (...) stanowi pomówienia, gdyż jej zdaniem stanowi nieprawdziwe informacje na temat jej działalności jako członka Zarządu. Ponadto powódka B. K. wskazała, iż działanie pozwanej (...) polegające na rozpowszechnianiu nieprawdziwych, nieudowodnionych, a przez to zdaniem powódki bezprawnych informacji na jej temat i podejmowanych przez nią działań mogło spowodować, że B. K. w opinii publicznej oraz środowiska, w którym się obraca i które ją zna mogła być postrzegana jako osoba nieuczciwa, niekompetentna i niegospodarna, naruszyło jej dobre imię, godność i cześć /pозew k. 1-7, pismo k, 96-106/.

Pozwana (...) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana wskazała, iż przystąpiła do realizowania swoich obowiązków, gdyż działania powódki (podejmowanie zdaniem Wspólnoty decyzji jednoosobowo) zostały uznane przez mieszkańców Wspólnoty za niezasadne i dlatego podjęli uchwałę w przedmiocie odwołania powódki z jej funkcji /odpowiedź na pozew k. 26-28, pismo k. 115-121/.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie, z tym że powódka w dniu 19 lipca 2016 roku wniosła dodatkowo o stwierdzenie na podstawie art. 189 kpc nieistnienia uchwały (...) (...) przy ul. (...) w W. z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie zmian w składzie Zarządu Wspólnoty, z uwagi na brak wymaganej

większości głosów przy jej podejmowaniu /pismo powódki k. 168-176, pismo pozwanej k. 182-184, protokół rozprawy k. 279-283/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. K. jest właścicielem lokalu w budynku przy ul. (...) w W.. Powódka została powołana na członka Zarządu (...) (...) w W. uchwałą (...) z dnia 20 marca 2014 roku /okoliczności bezsporne, **dowód:** lista właścicieli k. 8/.

(...) przy ul. (...) w W. (zwana dalej również Wspólnotą) podjęła w drodze indywidualnego zbierania głosów uchwałę nr (...) z dnia 29 stycznia 2015 roku w przedmiocie „odwołanie Pani B. K. ze składu Zarządu Wspólnoty”. Wspólnota w § 1 uchwaliła:

„1. W związku z niezrealizowaniem uchwały (...) o remoncie balkonów od ul. (...) przez panią B. K.-uchwała została zablokowana jednoosobowo, Pani B. K. zerwała umowę z Wykonawcą balkonów co wiąże się z zapłaceniem kary.

2. Pozostali członkowie Zarządu Wspólnoty nie mają zaufania do Pani B. K. w związku podejmowaniem niesłuszných decyzji, które podejmowane są bez ich wiedzy i zgody.

3. Pani B. K. bez wiedzy i zgody członków Zarządu Wspólnoty wyniosła dokumenty z biura administracji-nie wiadomo w jakim celu i mogą mieć do nich dostęp osoby nieupoważnione (dokumenty dla wszystkich właścicieli zawsze były dostępne w biurze administracji do wglądu-w tej chwili dostęp do dokumentów jest niemożliwy)”.

W § 2 uchwały właściciele lokali postanowili odwołać, ze składu Zarządu Panią B. K.. § 3 zaś uchwały stanowił, że powstaje 4-osobowy Zarząd w składzie: Pani E. B., Pani M. P., Pani E. P. i Pan W. W..

W tym samym dniu tj. 29 stycznia 2015 roku właściciele lokali w drodze indywidualnego głosowania podejmując uchwałę nr (...) postanowili „w związku z zaangażowaniem od ponad dwóch lat w sprawy naszej Wspólnoty i znającej dokładnie problemy naszego budynku powołać do prac w zarządzie panią J. M.”. § 2 podjętej uchwały stanowił, że powstaje 5 osobowy Zarząd Wspólnoty w składzie: Pani E. B., Pani J. M., Pani M. P., Pani E. P. i Pan W. W..

Za podjęciem powołanych uchwał głosowało 58,93 % właścicieli, przeciw było 3,30%, nie głosowało natomiast 37,77% właścicieli. Głosy „za” podpisane zostały przez właścicieli lokali bądź też przez upoważnionych do tego pełnomocników / **dowody:** uchwała nr (...) wraz z listą do głosowania k. 84-85, uchwała nr (...) wraz z listą do głosowania k. 42-43, pełnomocnictwa i upoważnienia k. 185-191/.

W treści uchwały nr (...) pozwana rozpowszechniła nieprawdziwe informacje na temat działalności powódki. I tak: nieprawdziwa była informacja, jakoby powódka samodzielnie podjęła decyzję o zerwaniu umowy z wykonawcą remontu balkonów. Ponadto w treści uchwały nie wskazano jakie decyzje powódka podejmowała samodzielnie, bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu Wspólnoty. W końcu powódka została oskarżona o to, że ukrywała dokumenty będące własnością (...). W przedmiocie ostatniego zarzutu przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy III Wydział Karny toczyło się postępowanie karne przeciwko powódce, od którego wyrokiem z dnia 23 marca 2016 roku wydanym w sprawie III K 454/15 B. K. została uniewinniona / **dowody:** wyrok k. 131, zeznania powódki B. K. k. 76-78, k. 279-280, zeznania E. B. w charakterze strony pozwanej k. 282-283/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Sąd uznał dowody z dokumentów za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie została zakwestionowana przez strony, zatem nie budziła wątpliwości. Ponadto Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu. Zgromadzone w aktach niniejszej sprawy dowody, korzystając z materialnej mocy dowodowej wynikającej z treści art. 244 k.p.c., stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, powódki oraz członków Zarządu pozwanej (...) potwierdzały w zasadzie stan wynikający z przedłożonych dokumentów. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków zgłoszonych w piśmie powódki złożonym w dniu 19 lipca

2016 roku ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia spornych okoliczności. Jednocześnie wnioski te skutkowałyby jedynie przedłużeniem postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powódka B. K. domagała się uchylecia uchwały nr (...) (...) (...) w W. z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie odwołania jej z funkcji członka Zarządu Wspólnoty. Wskazana wyżej uchwała, zdaniem powódki jest nieprawidłowa, nadto narusza ona jej interes i dobra osobiste w postaci godności, dobrego imienia i czci. Powódka domagała się także ustalenia nieistnienia uchwały nr (...) wskazując, iż została podjęta bez względu na brak wymaganej większości.

W ocenie Sądu zarzuty w przedmiocie podjęcia uchwał bez względu na brak większości podniesione przez powódkę w stosunku do zaskarżonych uchwał okazały się nieuzasadnione.

W myśl przepisu art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę wspólnoty do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ono zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Chociaż w art. 25 ust. 1 u. o w. l. użyto sformułowania „zaskarżyć uchwałę do sądu”, to faktycznie chodzi w tym przypadku o wniesienie pozwu o uchylenie uchwały wspólnoty mieszkaniowej lub o ustalenie nieistnienia lub nieważności uchwały (w przypadku jej niezgodności z prawem). Zgodnie z ust. 2 cytowanego przepisu powództwo, o którym mowa w ust.1 może być wytoczone przeciwko wspólnocie mieszkaniowej w terminie 6 tygodni od dnia podjęcia uchwały na zebraniu ogółu właścicieli albo od dnia powiadomienia wytaczającego powództwo o treści uchwały podjętej w trybie indywidualnego zbierania głosów. Katalog przesłanek warunkujących dopuszczalność zaskarżenia do sądu uchwały wspólnoty mieszkaniowej jest zamknięty i nie ma możliwości powoływania się na inne nieprzewidziane w przepisie podstawy.

W realiach niniejszej sprawy bezsporne jest, że pozwana Wspólnota posiada Zarząd, który reprezentuje ją na zewnątrz i jest wyłącznie władny do podejmowania decyzji w kwestiach dla niego zastrzeżonych, jak choćby o uzupełnieniu głosowania w trybie indywidualnego zbierania głosów zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o własności lokali. W myśl tego przepisu uchwały właścicieli lokali są podejmowane bądź na zebraniu, bądź w drodze indywidualnego zbierania głosów przez zarząd; uchwała może być wynikiem głosów oddanych częściowo na zebraniu, częściowo w drodze indywidualnego ich zbierania. Zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy o własności lokali uchwały zapadają większością głosów właścicieli lokali, liczoną według wielkości udziałów, chyba że w umowie lub w uchwale podjętej w tym trybie postanowiono, że w określonej sprawie na każdego właściciela przypada jeden głos.

W tym miejscu należy wskazać, iż zarzut niezgodności z prawem, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali, może dotyczyć zarówno braków merytorycznych, jak i proceduralnych. Właściciel lokalu może bowiem także kwestionować prawidłowość trybu podjęcia uchwały, gdyż niezgodność uchwały z prawem może wynikać nie tylko z jej treści, ale także z wadliwego sposobu jej podjęcia. Jak wskazał to Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 23 lutego 2006r. „przykładem uchwały nieistniejącej jest uchwała wspólnoty mieszkaniowej podjęta bez wymaganego statutem quorum lub bez wymaganej większości głosów” (I CK 336/05 - LEX nr 424423).

W toku procesu strona pozwana udowodniła, że głosy które zostały oddane „za” przyjęciem uchwały, złożone zostały prawidłowo. Powódka zarzucała uchwałom brak wymaganej większości głosów przy jej podejmowaniu. Wskazała, iż część osób głosujących za ich podjęciem jest nieważna. Z analizy list do głosowania (k. 42-43 i k. 84-85) oraz pełnomocnictw złożonych przez stronę pozwaną (k. 185-191) wynika, iż głosy oddały uprawnione do tego osoby. Ustawa o własności lokali nie normuje kwestii pełnomocnictwa udzielanego przez poszczególnych współwłaścicieli lokalu. Dlatego w tym przedmiocie zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego (art. 1 ust. 2 ustawy o własności lokali). Do głosowania za podjęciem uchwały pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności (art. 99 §2 k.c.). Tak więc pozwana dysponuje stosownymi pełnomocnictwami udzielonymi przez właścicieli.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż uchwały te zostały podjęte prawidłowo. Zatem nie można ich uchylić bądź też stwierdzić nieistnienia z tego powodu. Dlatego też z tego powodu powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały nr (...) podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego należałoby ustalić czy uchwała nr (...) narusza interesy powódki B. K. w inny sposób. W tym miejscu należy podzielić pogląd, że o naruszeniu przez uchwałę interesów właściciela lokalu lub naruszenia zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną można mówić, jeżeli uchwała jest z osobistego lub gospodarczego punktu widzenia dla skarżącego niekorzystna, ewentualnie ma na celu pokrzywdzenie członka wspólnoty. Uchwała mająca na celu pokrzywdzenie członka wspólnoty oznacza wadliwe działanie zebrania właścicieli lokali prowadzące do uzyskania przez określonych członków lub grupę członków korzyści kosztem innego członka lub członków. Uchwała zebrania właścicieli lokali może być uznana za krzywdzącą wówczas, gdy cel pokrzywdzenia istniał w czasie podejmowania uchwały, jak i wtedy, gdy treść uchwały spowodowała, że jej wykonanie doprowadziło do pokrzywdzenia właściciela lokalu. Jak ustalono w toku niniejszego postępowania informacje podane w treści uchwały naruszały dobra osobiste powódki. Zawierały bowiem nieprawdziwe informacje na temat działalności powódki jako członka Zarządu pozwanej Wspólnoty. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło, iż powódka nie była samodzielnie odpowiedzialna za spowodowanie nałożenia kary umownej na (...) z tytułu zerwania umowy z wykonawcą remontu balkonów. Przesłuchana w charakterze strony pozwanej członek zarządu E. B. potwierdziła, iż podpisała pismo, w którym unieważniona została umowa remontu balkonów. Dalej w treści uchwały wskazano, iż „powódka bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu Wspólnoty podejmowała niesłuszne dla Wspólnoty decyzje”. Zdaniem Sądu to stwierdzenie nota bene bardzo ogólnikowe, nie wskazywało o jakie konkretnie decyzje chodzi. Tym samym można je uznać, że jest ono niesłusznym oskarżeniem powódki o działanie na szkodę Wspólnoty. Trzeci zarzut natomiast dotyczył wyniesienia przez powódkę dokumentów bez wiedzy i zgody pozostałych członków Zarządu. To oskarżenie nosi znamiona bezprawności, bowiem jak ustalono w toku postępowania karnego toczącego się przeciwko powódce powódka w dniach 9 stycznia, 14 stycznia i 19 stycznia 2015 roku wypożyczyła za pokwitowaniem 11 segregatorów z dokumentami księgowymi (...) za zgodą Zarządu z nieokreślonym terminem zwrotu. Dokumenty te znajdowały się w jej mieszkaniu co, było wiadome pozostałym członkom Zarządu Wspólnoty.

Powyższe nakazuje przyjąć, iż doszło do obiektywnego naruszenia interesu powódki, a nadto nie sposób uznać działania wspólnoty za zgodne z zasadami współżycia społecznego.

Z akt sprawy wynika ponadto, iż działania obecnego zarządu wspólnoty narażają powódkę na szereg niedogodności gdyż rozpowszechnione treści w uchwale nr (...) podały nieprawdziwe informacje na jej temat, a to mogło spowodować, iż powódka w ocenie pozostałych właścicieli (...) oraz pozostałych członków Zarządu pozwanej, oraz środowiska, w którym się obraca i które ją zna była postrzegana jako osoba nieuczciwa, niekompetentna i niegospodarna, której nie można zaufać i która własnym działaniem zmierza do niekorzystnych rozporządzeń majątkowych pozostałych członków Wspólnoty. Takie działanie wspólnoty nie tylko narusza interesy powódki, ale również nie znajduje usprawiedliwienia w świetle zasad współżycia społecznego, nakazujących wzajemne poszanowanie zarówno praw majątkowych i niemajątkowych w ramach tzw. dobrego sąsiedztwa. Dodatkowo należy wskazać, iż informacje zawarte w treści zaskarżonej uchwały kłóć się z celem przyświecającym początkowo obu stronom wypowiedzianej przez powódkę umowy o remont balkonów i dodatkowo zamiast dążyć do ugodowego rozwiązania zaistniałej sytuacji nakręcają spiralę wzajemnych roszczeń.

Z tych względów uchwała (...) jako naruszająca interesy powódki podlegała uchyleniu na podstawie art. 25 ustawy o własności lokali.

Uznając, że uchwała (...) bezprawnie naruszała interesy powódki zasadne było także uwzględnienie żądania dotyczącego ochrony dóbr osobistych.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony

przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do treści art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne. Bezprawność należy rozumieć jako zachowanie (działanie bądź zaniechanie) sprzeczne z porządkiem prawnym lub zasadami współżycia społecznego. Dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej na podstawie art. 24 k.c. Natomiast na tym, kto podjął działanie zagrażające dobru osobistemu innej osoby lub naruszające to dobro, spoczywa ciężar dowodu, że nie było ono bezprawne. Wynika to z ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu statuowanej przepisem art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Wobec tak określonych obowiązków w zakresie dowodzenia, w pierwszej kolejności podlegało ustaleniu czy naruszenie dóbr osobistych powódki faktycznie miało miejsce.

W przypadku zarzutu naruszenia dóbr osobistych za pośrednictwem tekstu podjętej przez pozwaną (...) uchwały nr (...), najistotniejszą rzeczą jest dokładna analiza i interpretacja tekstu, którego dotyczy powództwo pod kątem ewentualnego naruszenia tych dóbr. Dokonując oceny, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych, należało więc odnieść się do obiektywnej reakcji pozostałych członków (...), nie zaś do jednostkowych odczuć i ocen osoby żądającej ochrony. Z drugiej strony należało mieć też na względzie, iż w tego typu sprawie mamy do czynienia z konfliktem wartości o zasadniczym znaczeniu, z kolizją dóbr prawnych podlegających ochronie, zarówno w porządku konstytucyjnym, jak i międzynarodowym. Z jednej strony jest to wolność pozyskiwania i rozpowszechniania informacji, a z drugiej strony jest to konieczność ochrony praw innych osób, wśród których to praw poczesne miejsce zajmują prawa osobiste odnoszące się do takich wartości jak godność człowieka, dobre imię, cześć, prawo do prywatności.

W niniejszej sprawie powódka postawiła pozwanej zarzut naruszenia dóbr osobistych takich jak: cześć, godność, dobre imię, które nastąpiło poprzez rozpowszechnienie tekstu uchwały, a następnie jej podjęcie w drodze indywidualnego zbierania głosów.

W świetle treści art. 23 k.c. nie ulega wątpliwości, że ustawodawca uznaje godność za dobro osobiste. Podkreślić wypada, iż jak wskazuje Sąd Najwyższy, godność jest to „sfera osobowości człowieka, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi” (por. wyrok z dnia 25 kwietnia 1989 roku, I CR 143/89, OSP 1990, nr 9, oz. 330). W ocenie Sądu, podjęcie przez pozwaną uchwały (...) i rozpowszechnianie jej treści ewidentnie świadczy o dopuszczeniu się przez pozwaną zniesławienia powódki, jak również rażącego, naruszenia jej dóbr osobistych takich jak m.in. cześć, godność, dobre imię.

Dokonując oceny zakwestionowanej uchwały należało zwrócić uwagę na jej treść, która daje odbiorcy jasny sygnał, iż przyniesie ona opis sensacji związanej z możliwością pojawienia się konfliktu interesów i podejrzenia popełnienia przestępstwa. Sąd, uznał, iż uchwała (...) naruszała dobra osobiste powódki.

Naruszenie dóbr osobistych takich jak godność, dobre imię, prawa do prywatności, prawa do ochrony danych osobowych stanowi jedną z najdotkliwszych form naruszenia, o skutkach często w istocie nieusuwalnych i nieodwracalnych dla poszkodowanej. W stosunku do powódki było to postrzeganie jej przez pozostałych właścicieli wspólnoty jako osoby nieuczciwej i niegospodarnej. Uchwała miała również negatywny wpływ na relacje powódki z pozostałymi członkami (...). A ponadto po jej podjęciu powódka została oskarżona o ukrywanie dokumentów. Do tego doszedł stres związany z toczącym się wówczas przeciwko niej postępowaniem karnym.

Przepis art. 24 § 1 k.c. nie wyszczególnia czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia, poza jednym – mianowicie – złożeniem oświadczenia o odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. W ocenie Sądu, dla skuteczności odwrócenia wyrządzonej powódce krzywdy adekwatnym sposobem usunięcia skutków ustalonego naruszenia dóbr

osobistych będzie nakazanie pozwanej złożenia w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku oświadczenia w formie pisemnej i przesłania go listem poleconym pozostałym członkom (...) oraz na ręce powódki, a także podania do wiadomości pozostałym członkom wspólnoty (punkt III i IV wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. ustalając, że pozwana jako przegrywająca proces, w całości ponosi koszty procesu i na podstawie art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt V wyroku).